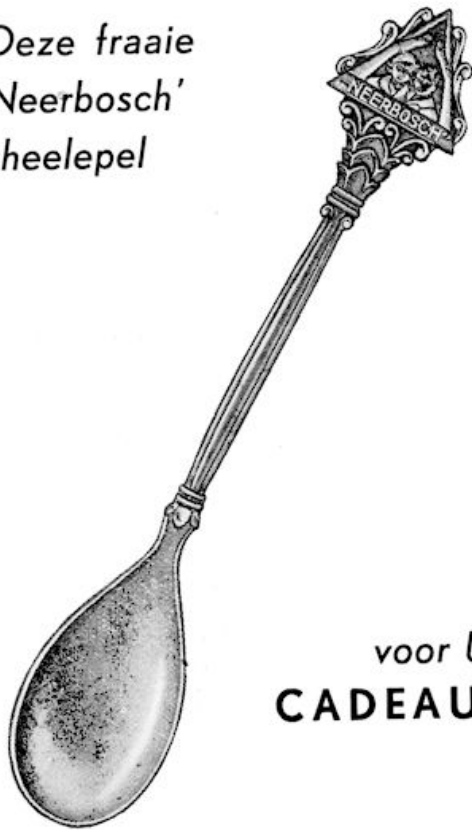

Grootmoeders

Deze fraaie
Neerbosch'
theelepels

voor U
CADEAU!

'n GERO-product

Ieder abonné op ons blad, die ons vóór 1 April 1955 een nieuwe jaarabonné opgeeft, ontvangt, zodra het abonnementsgeld door ons is ontvangen, deze bijzonder fraaie en van prima Gero-zilmetaal vervaardigde, door en door vlekvrrije theelepels als beloning thuis gestuurd.

De nieuwe abonné ontvangt als welkomstgeschenk de boeiende goed geschreven roman van Piet Terlouw,

**TUSSEN DE
BONGERDS**

en het laatst verschenen Kerst-
nummer van ons cadeau.

Het lepeltje voldoet, wat kwaliteit en uitvoering betreft, aan de hoogste eisen en draagt het mooie Neerbosch' embleem: twee biddende handen, beschermend geheven over een paar kinderkopjes. Het werd in de bekende Gero-fabrieken speciaal voor Neerbosch vervaardigd.

Grootmoeder Visser zit in een gemakkelijke armstoel en breit aan een truitje voor haar jongste kleinkind. De breipennen tikkelen tegen elkaar, terwijl aan haar voeten de twee jongste kinderen van haar dochter spelen, de vijfjarige Greetje en de zeventienjarige Rob. De twee oudsten, de vijftienjarige Annie en de zeventienjarige Wim zijn zo juist naar boven gegaan, met boze, ontevreden gezichten. Ze moesten hun huiswerk maken en hadden daar blijkbaar geen zin in, want er waren harde woorden gevallen tussen moeder en kinderen. Wat er gezegd is, weet grootmoeder Visser niet, want grootmoeder is doof. „Niet te beschreeuwen,” zoals de kinderen zeggen. Zelf noemt ze het „een beetje hardhorend.” Maar grootmoeder kan de gesprekken toch niet meer volgen en dat doet haar echt verdriet.

Grootmoeder Visser heeft één wens, overigens is ze een tevreden vrouw. Maar ze zou zo heel graag een gehoorapparaat hebben. Dan kon ze toch ook weer deelnemen aan de gesprekken en ze zou de stemmen van haar kleinkinderen kunnen horen en met hen praten. Nu vertellen ze haar nooit iets, omdat het hen te veel moeite kost, haar iets duidelijk te maken.

Grootmoeder vreest echter, dat het wel bij een wens zal blijven. Ze durft er niet eens met iemand over te spreken. Men denkt immers, dat ze zich heel rustig in haar lot geschikt heeft. En ze is ook niet ondankbaar. Er blijft nog zoveel goeds over, wat anderen weer niet hebben. Neen, ze is niet ontevreden, maar ze kan soms zo ontzettend, zo wanhopig verlangen naar een enkel geluid, in deze ijle stilte, die al zoveel jaren geduurd heeft.

Zij bewaart haar verlangen als een geheim in haar hart. Ze heeft maar een karig pensioentje en er komt zoveel kijken, ook in het huishouden van haar dochter. Haar schoonzoon heeft gelukkig een beste betrekking, maar als je je kinderen een goede opvoeding wilt laten geven en ze iets wilt laten leren, dan is er heel wat nodig in deze dure tijd. Menig paar schoenen, een jurkje of blouse, een schrift of boek voor school, wordt door grootmoeder betaald.

En een gehoorapparaat is duur. Men kan er veel andere dingen voor kopen...

En toch zal grootmoeder Visser's wens vervuld worden.

Op een middag komt de dominé haar bezoeken. „Mevrouw Visser, u hebt misschien wel gehoord, dat de oude mevrouw Winkels overleden is?”

Grootmoeder knikt toestemmend. Ze heeft de advertentie gelezen.

„Nu dan, mevrouw Winkels gebruikte al sinds jaren een gehoorapparaat. Ze had juist een paar

gehoorapparaat

Kort verhaal door H. E. FRANKENA

maanden geleden nog een nieuw gekocht. Nu heeft de familie dit apparaat aan mij gegeven met het verzoek het te schenken aan iemand in mijn gemeente, die ook doof is en het goed gebruiken kan. Ik heb aan u gedacht. Hier is het. Probeer het maar eens."

De ogen van de oude vrouw stralen. Met bevende vingers neemt ze de „telefoon" aan en de dominé moet haar helpen die te bevestigen.

Eindelijk zit het instrument naar haar zin en met gespannen uitdrukking op het gezicht wendt ze het oor naar de predikant. Hij is de eerste, die zal spreken en de familie staat geboeid toe te kijken alsof het een telefoongesprek met een vreemd werelddeel betreft.

„En kunt u me verstaan, grootmoeder Visser?" vraagt dominé.

Hij spreekt niet eens erg luid, maar ze knikt dadelijk verheugd, en herhaalt zijn woorden langzaam en plechtig als een psalm.

„Dan geluk er mee, grootmoeder," zegt hij, zich glimlachend werend tegen de dankbetuigingen, waarmee ze hem wil overstelpen.

Grootmoeder kan weer horen en het gehele gezin verheugt zich met haar.

„Waarom heb je nooit gezegd, dat je zo naar een apparaat verlangd hebt, moeder?" vraagt haar schoonzoon verwijtend.

„Ja moeder, dat had je moeten zeggen. Als je het geld, dat je voor ons en de kinderen uitgegeven hebt, nu eens gespaard had, dan had je het al lang kunnen kopen."

„Nu heb ik het toch ook," zegt ze glimlachend.

De volgende dag zit grootmoeder weer in haar stoel te breien, maar nu heeft ze het instrument bij zich.

Nu kan ze verstaan wat de kinderen zeggen.

Jammer, erg verkwikkend is het niet, want de twee jongsten maken ruzie.

„Geef hier die auto! Die is van mij!"

„Ik mag er toch zeker wel even mee spelen?"

„Meisjes spelen niet met auto's. En jij maakt alles kapot, akelige kattedok."

„Stil kinderen, geen ruzie maken," vermaant grootmoeder.

De kinderen kijken even verwonderd, maar dan herinneren ze zich opeens weer, dat grootmoeder nu horen kan. Toch lastig eigenlijk. Vroeger bemerkte ze er niets van als je ruzie maakte. Een poosje blijft het stil en dan beginnen ze weer.

„Je blijft van mijn knipplaat af, nare jongen! Geef hier! O, nou scheur je 'm! Dat deed je expres."

Een luid geschreeuw is het gevolg.

Moeder komt binnen, deelt een paar klappen uit en maakt er een eind aan door ze ieder naar een slaapkamer te sturen om in eenzaamheid hun zonden te overdenken.

Zij ruimt de tafel op en gaat met haar naaiwerk bij grootmoeder zitten. Ze kunnen nu praten en dat is gezellig. Het is dan ook vredig in de kamer, tot Annie binnenkomt en haar schooltas in een hoek van de kamer slingert.

„Annie, wil je even de boeken in de bibliotheek ruilen? Hier is het lijstje. Ik kom er vandaag niet aan toe."

Annie's gezicht wordt donker van kwaadheid.

„Ik heb met Riet Vermolen afgesproken om te gaan fietsen."

„Dat doe je daarna dan maar. De boeken moeten vandaag weg, anders krijgen we boete en het geld groeit me niet op de rug."

„Ik betaal nog liever die boete van mijn zakgeld. Ik kan Riet geen half uur laten wachten. Ze zal me zien aankomen."

Moeder verheft zich dreigend uit haar stoel.

„En ik zie jou aankomen met fietsen als je niet dadelijk naar de bibliotheek gaat. Je kunt de rest van de dag anders op je kamer blijven."

Annie pakt mopperend de boeken op. In de gang klinkt scherp nog haar stem. „Alsof Wim ook niet eens wat kan doen."

Grootmoeder kijkt verschrikt naar haar dochter. Ze wil iets zeggen, maar juist komt Wim binnen met een korte groet. Haastig wil hij weer verdwijnen, maar zijn moeder roept hem terug.

„Wim, vader heeft gezegd, dat je eerst je huiswerk moet maken."

„Dat kan toch zeker straks wel, na het eten?"

„Vader heeft gezegd dadelijk na schooltijd, anders komt er van je rapport weer niets terecht," houdt moeder onverbiddelijk vast.

Wim is woedend en als hij ziet, dat het hem niet gelukt zijn zin door te drijven, wordt hij brutaal. Maar moeder wijkt niet en Wim druipt af onder gemopper van „ouderwetse fratsen."

Grootmoeder Visser heeft het gehoorapparaat naast zich neergelegd en moeder wijst er verwonderd op: „Is het hinderlijk?"

„Nee," zegt grootmoeder, „maar het is niet alles even prettig, wat een mens hoort."

„U hebt ook zo lang in stilte geleefd, u bent het ontwend. Het zijn kinderen, grootmoeder, ze zijn niet wijzer," verontschuldigt moeder.

„Maar het brengt onrust, kind, de vrede wordt verstoord... ik zou dat nooit van mijn kinderen verdragen hebben."

Moeder zucht.

„De jeugd van tegenwoordig is anders, moeder, dan in uw tijd."

„Maar God stelt dezelfde eisen aan deze jeugd als aan die van vroeger."

De volgende dag zit grootmoeder op haar zelfde plaatsje.

Er is bezoek en zij kan de gesprekken nu goed volgen. Door middel van haar apparaat vangt ze het uitgebreide verslag van een echtscheidingsproces op.

„In elk geval is ze goed af. Hij moet een aardige duit betalen, zodat hij voorlopig wel niet aan een tweede huwelijk zal beginnen, als hij tenminste geen armoede wil lijden.”

Voor het gesprek ten einde is, heeft grootmoeder haar gehoorapparaat op het tafeltje naast haar gelegd. Stil peinst ze over het gehoorde na: „Hoe kunnen de mensen bij een ramp als het uiteenvallen van een huwelijk nog over geld denken? En hoe kunnen ze zulke intieme dingen aan anderen vertellen, die het weer verder brengen? De mensen zijn tegenwoordig als olifanten, die alles op hun weg vertrappen,” denkt de oude vrouw.

Als de dominé een paar dagen later nog eens komt kijken, ligt de nieuwe aanwinst naast haar.

Verwonderd vraagt hij of het toestel geen goede diensten bewijst.

„O, het bewijst heel goede diensten,” zegt grootmoeder, terwijl ze het apparaat weer aanbrengt. Dan kijkt ze de predikant ernstig aan.

„Het heeft me geleerd welk een domme vrouw ik was om altijd naar de gesprekken te willen luisteren. God was mij goedgezind dominé, toen Hij mij het gehoor ontnam, want daardoor kreeg ik vrede en rust. De stilte was weldadig. Nu ik weer naar de gesprekken om me heen kan luisteren, hoor ik zoveel slechts, twist, nijd, leedvermaak, sensatiezucht. Het is weinig verkwikkelijk wat de mensen te zeggen hebben, dominé, en het verstoort het evenwicht van onze ziel. Ik ben blij, dat ik dit apparaat heb om ermee naar muziek te luisteren, naar een mooie preek en als men mij persoonlijk aanspreekt of iets vraagt. Maar bij al dat andere blijf ik maar liever... een beetje doof.”

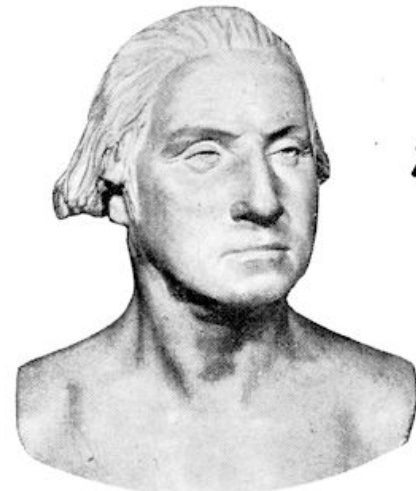
VERGISSINGEN

In het Drukkersweekblad van 24 December 11. werd de volgende advertentie uit een Engels Blad vermeld:

„To give your biscuits that extra something, just add two teaspoons ful of hk shrdlu etaoin cmfwyp and you will be surprised.” (Om uw biscuits die extra fijne smaak te geven, moet u er twee theelepels aan toevoegen van..... en u zult verbaasd staan.

De desbetreffende groothandel zal vermoedelijk niet accoord zijn gegaan met het resultaat van deze vergissing van de zetter.

EEN STAAT

zo di

Washington op oudere leeftijd. Buste vervaardigd door de beeldhouwer Houdon.

Véél is er geschreven over de Franse Revolutie. Véél zal er nog over geschreven worden. In Nederland is nog heden ten dage een politieke partij, die haar ontstaan dankt aan een bundeling van de strijd tegen de ideeën van de Franse Revolutie.

Wanneer wij de redevoeringen en de betogen van de meest bekwame leider van de Anti-Revolutionaire partij, Dr Abraham Kuyper nalezen, dan valt ons op, dat zijn houding tegenover de Franse Revolutie een heel andere is dan die tegenover de Amerikaanse.

Vierkant nam hij stelling tegenover het begrip: volkssouvereiniteit, zoals dat uit de Franse Revolutie tot ons kwam. De volkssouvereiniteit der Amerikanen echter, kon hij onder zekere voorwaarden aanvaarden. Wat was dan in feite deze Amerikaanse revolutie?

Een opstand tegen het wettig gezag van de autocratische koning George III, en tegen het wettig gezag van het Engelse parlement.

In de zevenjarige zee-oorlog (1756-1763) had Engeland zich grote financiële offers moeten getroosten en het vond nu, „daar koloniën er waren ten bate van het moederland”, dat ook de Amerikaanse koloniën haar deel zouden moeten bijdragen.

Op een manier, die strijdig was met de rechten dezer kolonisten, probeerde Engeland zijn schatkist weer te vullen.

De Amerikanen, die zelfs een smeekschrift naar Koning en Parlement zonden, — het merendeel van hen was koningsgezind — werden niet gehoord. Hun vertegenwoordigers zelfs niet eens ontvangen.

De Amerikanen, mensen die hard waren geworden in de strijd tegen de Indianen, in de strijd om het bestaan, vonden geen diplomatieke weg om tot een oplossing te komen, en toen de Engelse Oost-Indische Compagnie een lading thee van 48000 pond, waarvan invoerrechten moesten worden geheven, naar de haven van Boston voerde, wierpen een aantal als Indianen verkleedde Yankees, de thee